

دستاوردها و تجارب یک اعتصاب طولانی و پیروز!

اعتصاب کارگران نساجی کردستان، یکی از طولانی‌ترین و سازمان یافته‌ترین اعتصابات سال‌های اخیر کارگران در ایران است، که بررسی آن برای پیش روی جنبش کارگری و برای به کار گرفتن تجارب آن ارزشمند در مبارزهی طبقاتی جاری بین کارگران و سرمایه داران، امری ضروری و حائز اهمیت است.

کارگران نساجی کردستان، در میدان عمل مبارزهی طبقاتی و در زیر فشارهای اقتصادی کمرشکن و اختناق سیاسی جمهوری اسلامی، نشان دادند که رمز پیروزی طبقه‌ی کارگر در اتحاد و هم بستگی و مبارزهی متشکل - با اتکا به مجامع عمومی جهت اعمال اراده‌ی مستقیم کارگران در سرنوشت مبارزهی خود - نهفته است. پیروزی کارگران نساجی کردستان، افق و چشم انداز جدیدی را در مقابل کل طبقه‌ی کارگر در ایران قرار داده است. به طوری که اگر در واحدهای تولیدی دیگر - و به ویژه در ابعاد سراسری - نیز تجارب کارگران نساجی کردستان به کار گرفته شود، نه تنها طبقه‌ی کارگر قادر خواهد بود دست مزدهای معوقه‌ی خود را از حلقوم کارفرمایان و رژیم حامی سرمایه بیرون بکشد، نه تنها قادر خواهد بود دست مزدهای خود را متناسب با تورم و افزایش واقعی هزینه‌های زندگی بالا ببرد، بلکه خواهد توانست سایر مطالبات خود نظیر آزادی بیان، تشکل، تجمع، و اعتصاب را نیز به کارفرمایان و رژیم اسلامی سرمایه تحمیل کند و مهم‌تر از همه، از دل چنین مبارزات متشکل و هم بستهای، تشکل‌های توده‌ای سراسری خود را به وجود آورد.

کارگران نساجی کردستان، پس از ۵۷ روز اعتصاب با اتکا به اتحاد و هم بستگی و اتخاذ تصمیمات جمعی در مجامع عمومی منظم خود توانستند تمامی ترفندها و توطئه‌های کارفرما، اطلاعات، خانگی کارگر و اداری کار رژیم اسلامی در محل را در هم بشکنند، پیروز و سرافراز از مبارزهی پیگیر

خود علیه سرمایه داری بیرون بیایند، و بخش عمده‌ای از مطالبات و خواستهای خود را به کارفرما و رژیم اسلامی تحمیل کنند.

کارگران کارخانه‌ی نساجی کردستان، اعتصاب خود را در روز دوم مهر ماه سال جاری در اعتراض به اخراج تعدادی از کارگران این واحد تولیدی، و برای عملی شدن طرح طبقه بندی مشاغل، لغو هر گونه قرارداد غیر قانونی، تامین نیازهای درمانی و پزشکی کارگران، و بهبود شرایط بهداشتی و ایمنی محل کار آغاز کردند و تا رسیدن به خواستهای شان لحظه‌ای از مبارزه و مقاومت در مقابل کارفرمای کارخانه و رژیم اسلامی حامی آن از پای ننشستند. در طول این مبارزه و مقاومت، کارگران و نمایندگان آنها مجامع عمومی منظم خود را برگزار کردند و در این مجامع مسایل خود را مورد بحث و بررسی قرار دادند، تصمیمات مقتضی را اتخاذ کردند، و آنها را به نیروی جمعی خود پیش بردند. کارگران نساجی کردستان، با انتشار بیانیه‌ای، مطالبات خود را به این شرح اعلام نموده بودند:

«ما کارگران نساجی نسبت به تعرضات و ظلم‌های آشکاری که ۱۵ سال کار سخت و زیان آور و طاقت فرسای تولید به ما تحمیل کرده است و مدیران بی توجه به خواست ما کارگران و مکاتبات و توصیه‌های بازرسان کار و بهداشت فقط در فکر انبوه سرمایه و تولید خود بوده‌اند و در نتیجه برای ما کارگران مریضی و فقر و فلاکت، ۳۰۰ نفر هم کار بیمار ناشی از کار، چندین متوفی و صدها اخراج بوده است، امسال باز هم برای کردن خون ما در شیشه دست به تعرضات جدی‌تری می‌زنند. قراردادهای خودتنظیمی مغایر قوانین کار با ما امضا می‌کنند و اگر عده‌ای از هم کاران ما معترض می‌شوند، بلافاصله از کارخانه اخراج می‌گردند و به ما و

هم کاران می‌گویند که ما کار و تولید شما را نمی‌خواهیم. گناه ما کارگران چیست که در دست مدیران مستبد، فاقد تخصص و تحصیل گرفتار شده‌ایم؟ از روی عمد کارخانه را به سرایشی سقوط سوق می‌دهند. ما عزل مدیران شرکت و جایگزینی مدیران توانا و کارآمد را از متولیان نساجی‌های کشور خواستاریم. در غیر این صورت اجرای ماده‌ی ۱۴۳ قانون کار را از مدیران کل اداری کار و امور اجتماعی تقاضا می‌کنیم و خواستار مطالبات بر حق خود هستیم:

۱- برچیده نمودن انواع قراردادهای خودتنظیمی و غیر قانونی کارفرماها و انعقاد قراردادهای دائم؛

۲- اجرای طرح طبقه بندی مشاغل و پرداخت مابه‌التفاوت طرح به تمامی کارگران؛

۳- پرداخت حق افزایش تولید سال‌ها و ماه‌های معوقه به کارگران؛

۴- برگرداندن هجده میلیون تومان سرمایه‌ی کارگران در تعاونی اعتبار، که مدیر اداری و مالی یک سال است آن را برداشت نموده است؛

۵- انجام معاینات دوره‌ای برای تمام کارگران و مداوای کارگران بیمار؛

۶- رعایت بهداشت محیط کار، ایجاد حفاظ و ایمنی برای دستگاه‌ها و ماشین‌ها، کاهش آلودگی گرد و غبار و سر و صدا در سالن تولید و امکانات بهداشتی.»

کارگران نساجی کردستان برای پیش برد مبارزهی خود و تحمیل مطالبات شان به کارفرمای کارخانه و رژیم اسلامی، روز یکشنبه دهم مهر، از خروج تولیدات کارخانه جلوگیری می‌کنند. دوشنبه یازدهم مهر، کارگران با برگزاری مجمع عمومی خود از کارمندان بخش‌های اداری و نگهبانی می‌خواهند به اعتصاب آنها بپیوندند. همان روز، چهار نفر از نمایندگان کارگران برای انجام مذاکره و

ملاقات با مسئولین بنیاد مستضعفان به تهران می‌روند. چهارشنبه سیزدهم مهر، مجمع عمومی کارگران تصمیم می‌گیرد، که چنان چه مقامات ذریبیط به خواست‌های آنان پاسخ نگویند، رسماً اقدام به فروش محصولات کارخانه کنند و نیازهای اولیه زندگی خویش را بدین صورت تامین نمایند. نمایندگان کارگران، پس از بازگشت از تهران، در روز پنج‌شنبه چهاردهم مهر، با حضور در مجمع عمومی کارگران گزارش سفر و اقدامات انجام شده را به اطلاع همی کارگران می‌رسانند. آن‌ها شکایتی مبنی بر عدم اجرای طرح طبقه بندی مشاغل در کارخانه را به وزارت کار ارائه داده بودند. ملاقاتی نیز با مسئولین حراست و زرات خانه داشتند و آنان را نیز در جریان خواست‌های کارگران گذاشته بودند. اقدام دیگر این نمایندگان کارگران، تحویل شکایتی به بنیاد مستضعفان جهت پیگیری مطالبات شان بود.

فردای آن روز، کارفرما برای شکستن اعتصاب کارگران، جلسه‌ای را در استانداری کردستان با حضور معاون سیاسی استاندار، نماینده اطلاعات، مدیر کل اداری کار، مدیر کارخانه و نمایندگان کارگران برگزار می‌کند. مسئولین دولت و کارفرما با حاکم کردن فضای رعب و وحشت در جلسه، سعی در متقاعد کردن نمایندگان کارگران برای پایان دادن به اعتصاب می‌کنند. اما نمایندگان کارگران با هوشیاری اعلام می‌نمایند، که در این مورد فقط مجمع عمومی کارگران کارخانه تصمیم می‌گیرد. مجمع عمومی کارگران نیز، در روز پنج‌شنبه ۲۸ مهر، بر ادامه اعتصاب تا پیروزی نهایی تاکید می‌کند.

روز دوشنبه دوم آبان، نیروهای انتظامی و اطلاعاتی با هدف بازداشت ده تن از کارگران، به عنوان عوامل اغتشاش و اعتصاب، وارد کارخانه می‌شوند. کارگران هر بار که ماموران رژیم اسلامی نام یکی از آن‌ها را جهت احضار و دستگیری اعلام می‌کنند، یک صدا و به صورت جمعی فریاد می‌کشند که «ما هستیم!» بدین ترتیب، آنان هم بسته و هم صدا از هم کاران شان دفاع می‌کنند، عوامل اطلاعاتی و انتظامی را به تمسخر می‌گیرند و به عقب نشینی وادار می‌سازند.

روز چهارشنبه چهارم آبان، کارفرما و عوامل برای روشن کردن ماشین‌های کارخانه و به شکست کشاندن اعتصاب دست به کار می‌شوند. کارگران تصمیم می‌گیرند، که تمامی طول هر سه شیفت کار را در کارخانه بمانند، تا این توطئه را خنثی سازند. به دنبال این

تصمیم، در همین روز، ۳۰۰ تن از کارگران در کارخانه تجمع می‌کنند.

روز پنج‌شنبه پنجم آبان، مجمع عمومی کارگران نساجی کردستان با حضور ۲۹۰ تن از کارگران برگزار می‌شود. به دنبال تعیین هیات ریسه، نایب رییس، منشی و ناظرین، مجمع وارد بحث بر سر چگونگی ادامه اعتصاب می‌گردد. نتایج مجمع عمومی سوم کارگران کارخانه نساجی کردستان به شرح زیر است:

– کارگران بر ادامه اعتصاب به عنوان حق مسلم و تنها وسیله دفاعی در برابر کارفرمایان تاکید کردند؛
– کارگران اتهام ضد انقلاب بودن به خود را رد کرده و اعلام کردند، این اتهام تلاشی است برای سرکوب خواسته‌های ما؛
– کارگران اعلام کردند، که قدرت خود را به کسانی که در برابر ما قد علم کرده و حقوق‌مان را پایمال می‌کنند در روز ۱۱ اردیبهشت نشان خواهیم داد و خیابان‌های شهر را با خون خود سیخ خواهیم کرد؛
در پایان نیز پیشنهاد تشکیل یک صندوق مالی برای تامین ادامه اعتصاب به تصویب رسید و قرار شد روز جمعه چهار گروه کارگری در سطح شهر به جمع آوری کمک‌های مالی اقدام نمایند.

نکته‌ی جالب مجمع عمومی مزبور، حضور صدیق کریمی، از عوامل رژیم اسلامی و مسئول‌خانه‌ی کارگر کردستان در ابتدای این مجمع بود. کارگران حاضر در مجمع ضمن تاکید بر این که نام برده علیه منافع کارگران اقدام می‌کند و مهره‌ی سرسپرده رژیم اسلامی می‌باشد، از حضور وی در مجمع عمومی خود جلوگیری می‌کنند. و تلاش وی برای گفت و گو با کارگران در

پایان مجمع را نیز ناکام می‌گذارند. مجمع عمومی سوم کارگران کارخانه نساجی در میان استقبال کارگران و با امید به پیروزی، و در حالی که کارگران بار دیگر پیمان بستند، تا رسیدن به خواست‌های شان از مواضع خود عقب نشینی نخواهند کرد، به پایان رسید.

متعاقب آن، کمیته‌ی اعتصابیون سنندج، در تاریخ پنجم آبان، با صدور اطلاعیه‌ای اعلام کرد:

«... بحث بر سر چگونگی صندوق هم بستگی با اعتصاب و تصویب آن از جانب مجمع عمومی کارگران و انتخاب ۳۰ نفر از کارگران، مقامات دولتی را به جنب و جوش انداخت. قرار بود کارگران روز جمعه، در تیم‌های چند نفره این صندوق‌ها را در محلات و مراکز تجمع مردم ببرند و حمایت مردم را به اعتصاب جلب کنند. روز پنج‌شنبه، نیروهای انتظامی و اطلاعات برای جلوگیری از این اقدام، نمایندگان ما را احضار کردند. هنگامی که متوجه شدند، که نمایندگان به اداری اطلاعات مراجعه نکردند، خودشان راساً بدون مجوز قانونی نمایندگان ما را در خانه‌های خود بازداشت و به اطلاعات بردند. با حالتی دست‌پاچه از نمایندگان خواستند، که صندوق هم بستگی با اعتصاب را در شهر نچرخانند. زیرا آن‌ها مجبور هستند این صندوق‌ها را جمع کنند. هم چنین وعده‌های توخالی‌یی مثل همیشه به نمایندگان ما دادند و اعلام کردند که تا روز یک‌شنبه خواست‌های شما را بررسی کرده و تلاش می‌کنیم که شما به خواست‌های تان برسید.»

کارگران روز جمعه، از همان ساعت اولیه صبح در تیم‌هایی تقسیم شدند و در محل‌هایی در سطح شهر که مردم ازدحام بیش‌تری داشتند، در مورد وضعیت کارگران و وضعیت اعتصاب برای مردم توضیحاتی دادند و مورد استقبال قرار گرفتند.

مجمع عمومی چهارم کارگران، روز سه شنبه نهم آبان برگزار گردید. این مجمع عمومی با حضور ۳۱۰ تن از کارگران در سالن اجتماعات اداری کارخانه برگزار شد. پس از بحث و گفت و گو، موارد زیر به تصویب مجمع رسید:

۱- تاکید بر مطالباتی که در مجمع عمومی اول به تصویب رسیده بود، از جمله ادامه اعتصاب تا زمانی که تمامی خواسته‌های کارگران عملی شده و حقوق دوران اعتصاب نیز پرداخت شود؛

۲- پس از پایان مجمع عمومی چهارم، کارگران به نشانه اعتراض از محل کارخانه تا مقابل استانداری راه پیمایی کنند؛

پس از پایان مجمع، راه پیمایی کارگران از کارخانه به سوی استانداری آغاز شد. به دنبال حرکت کارگران، در ساعت ۱۱/۳۰ دقیقه، نیروهای انتظامی، اطلاعات و مسئولین سیاسی امنیتی استانداری نرسیده به کارخانه‌ی شاهو در مقابل حرکت کارگران مانع ایجاد کردند و پس از گفت و گو با کارگران، از آنان خواستند به کارخانه برگردند تا در یک جلسه‌ی اضطراری به خواسته‌های شان رسیدگی شود. کارگران همان مسیر را بازگشته و در کارخانه‌ی نساجی کردستان مستقر و منتظر نتیجه‌ی جلسه‌ی اضطراری شدند.

جلسه‌ی اضطراری راس ساعت یک بعد از ظهر در ساختمان اداری با حضور معاون سیاسی استانداری، نماینده‌ی نیروهای انتظامی، رئیس اداره‌ی کار و امور اجتماعی، نماینده‌ی اطلاعات و نمایندگان کارگران برگزار شد. در پایان این جلسه، نمایندگان کارگران به میان اعتصابیون رفته و مفاد جلسه را به اطلاع آنان رساندند:

۱- کارفرما موظف است حق بیمه‌ی دوران اعتصاب را بپردازد؛

۲- کارفرما موظف به اجرای طرح طبقه بندی مشاغل می‌باشد؛

۳- معاینه‌ی های دوره‌ای برای کارگران به اجرا گذاشته می‌شود؛

۴- مابه‌التفاوت طرح طبقه بندی مشاغل باید پرداخت شود؛

۵- برای پرداخت حقوق دوران اعتصاب، کارگران باید شکایتی را تنظیم و به هیات

حل اختلاف ارسال نمایند، تا در این مورد تصمیم گیری شود؛

۶- استارت دستگاه‌های کارخانه هم زمان با پرداخت حقوق شهریور ماه زده خواهد شد؛ اما پس از پایان جلسه، کارفرما از امضای صورت جلسه خودداری می‌نماید. و این مساله باعث می‌شود، تا کارگران خواستار برگزاری مجمع عمومی فوق العاده شوند.

روز شنبه ۲۱ آبان، اطلاعیه‌ای از سوی نمایندگان کارگران مبنی بر برگزاری مجمع عمومی در روز یکشنبه ۲۲ آبان، در میان کارگران دست به دست می‌شود. در این اطلاعیه از همه‌ی کارگران دعوت به عمل آمده بود، که در این مجمع عمومی شرکت نمایند. مسئولین کارخانه و رژیم به محض اطلاع از وجود چنین اطلاعیه‌ای، به تکاپو می‌افتند و نماینده‌ی کارخانه‌ی نساجی در بنیاد مستضعفین، با نمایندگان کارگران تماس گرفته و آنان را به شرکت در جلسه‌ای به تهران دعوت می‌کند.

نمایندگان کارگران، ساعت ۱۲ همان شب از بخش اداری کارخانه برگه‌ی ماموریت می‌گیرند و راهی تهران می‌شود. آنان در گفت و گو با مسئول کل صنایع نساجی بنیاد مستضعفین، به نام کیانی، خواسته‌ها و مطالبات کارگران اعتصابی نساجی کردستان را مطرح می‌کنند. کیانی، هیچ تعهدی برای تحقق این مطالبات به نمایندگان کارگران نمی‌دهد و فقط به بیان این جمله که «خواسته‌های شما قانونی است» اکتفا می‌کند. به علاوه، اعلام می‌نماید که اگر کارگران دستگاه‌های کارخانه را روشن نمایند، او هم مشکلات را حل خواهد کرد.

روز دوشنبه ۲۳ آبان، بین نمایندگان کارگران با مدیر عامل کارخانه در بنیاد جلسه‌ای برگزار می‌شود. در این جلسه، نمایندگان، خواسته‌های کارگران را به اطلاع وی می‌رسانند. این جلسه نیز جز وعده و وعید، نتیجه‌ی دیگر در بر ندارد. صبح روز سه شنبه، نمایندگان کارگران به کارخانه می‌روند و به کارگران اطلاع می‌دهند، که روز چهارشنبه ساعت نه صبح مجمع عمومی در محل سالن اجتماعات اداری کارخانه برگزار می‌شود. روز چهارشنبه ۲۴ آبان، مجمع عمومی پنجم کارخانه‌ی نساجی کردستان با حضور ۳۱۵ تن از کارگران تشکیل می‌شود. نمایندگان کارگران، نتایج گفت و گو و مذاکرات خود با مسئولین امر را به اطلاع کارگران می‌رسانند. بار دیگر، کارگران ضمن تاکید بر ادامه‌ی اعتصاب، اعلام می‌کنند که «ما به اعتصاب خود ادامه خواهیم داد، حتا اگر در این راه جانمان را نیز از دست بدهیم.»

پیشنهادات و نظرات این مجمع عمومی به شرح زیر است:

۱- پس از پایان مجمع پنجم در ساعت دو بعد از ظهر کارگران با سرویس‌های کارخانه به مقابل صدا و سیمای کردستان بروند؛

۲- روز شنبه ۲۸ آبان ماه، تمامی کارگران در محل کارخانه حاضر شده و در ساعت نه صبح به استانداری مراجعه نمایند؛

۳- پافشاری بر ادامه‌ی اعتصاب، تا تحقق خواسته‌های قبلی که مطرح شده‌اند؛

۴- پرداخت کامل حقوق زمان اعتصاب و بعد از آن کار و استارت دستگاه‌ها؛

پس از پایان مجمع، مسئولین رژیم از جمله نیروی انتظامی، اطلاعات استانداری و غیره در جریان تصمیمات مجمع عمومی کارگران قرار گرفته و از ساعت ۱/۳۰ بعد از ظهر، نیروی انتظامی و اطلاعات در داخل و خارج کارخانه مستقر می‌شوند.

دوستی، رئیس حفاظت اطلاعات، شریفی، معاون سیاسی نیروی انتظامی و ضامنی، مسئول حراست اداره‌ی کار، ضمن جلوگیری از حرکت کارگران به سوی صدا و سیما، اقدام به دادن وعده و وعید به کارگران می‌کنند و اعلام می‌نمایند، که کارگران باید برای خروج از کارخانه از فرمانداری مجوز دریافت کنند.

پس از حدود یک ساعت و نیم گفت و گوی کارگران و مسئولین رژیم، سرانجام در ساعت سه بعد از ظهر کارگران کارخانه را ترک می‌کنند و این واقعه بار دیگر اثبات می‌شود، که مسئولین رژیم اسلامی در محل با کارفرمایان متحد شده‌اند، تا اعتصاب کارگران را به شکست بکشاند.

جمعه شب ۲۷ آبان، ماموران اطلاعاتی به منازل تعدادی از کارگران مراجعه می‌کنند و از آن‌ها می‌خواهند به وزارت اطلاعات مراجعه کنند. و در آن جا، کارگران را تهدید به پایان دادن به اعتصاب می‌نمایند.

کارگران نساجی کردستان، روز شنبه ۲۸ آبان ماه، از تمامی کارگران و مردم زحمت کش و آزادی خواه شهر دعوت می‌کنند که در تجمع اعتراضی آنان در مقابل استانداری شرکت نمایند. کارگران کارخانه‌ی شاهو سندانج، از فراخوان کارگران اعتصابی استقبال می‌کنند، اما نیروهای سرکوب گر رژیم کارخانه‌ی شاهو را محاصره کرده و مانع خروج آنان از کارخانه می‌شوند.

روز ۲۸ آبان ماه، نیروهای اطلاعات و ضد شورش رژیم اسلامی، کارخانه‌ی نساجی کردستان را محاصره کرده و جاده‌ی کمربندی سندانج -

راهپیمایی کارگران نساجی کردستان - سنندج

تجربیهی مهمی را نصیب جنبش کارگری نمودند. طبقه‌ی کارگر در ایران، تاریخاً از تشکلهای توده‌ای و علنی خود محروم بوده است و فقدان تشکلهای مستقل طبقاتی کارگری یک ضعف بزرگ مبارزه‌ی طبقه‌ی کارگر علیه ظلم و ستم و استثمار سرمایه داری است. از این رو، یک شرط اساسی پیش روی طبقه‌ی کارگر، تلاش آگاهانه‌ی بی وقفه برای برپایی تشکلهای مستقل طبقاتی کارگری است. به ویژه که تمایل به سازمان یابی و متشکل شدن، برای احقاق حقوق خود، یک خواست عمومی در میان کارگران است، که در سالهای اخیر شدت و شتاب بیش‌تری هم یافته است.

تجربیهی اعتصاب کارگران نساجی کردستان، اقدامی ارزش مند در این زمینه برای کل طبقه‌ی کارگر در ایران است. کارگران نساجی کردستان، هر چند که در طول این مبارزه فاقد تشکل طبقاتی خود بودند، اما زمینه‌های ایجاد آن را به وجود آوردند. برگزاری مجامع عمومی منظم، که بر دموکراسی مستقیم کارگران متکی است، امکان دخالت‌گری آنان در سرنوشت مبارزه‌ی خود را به وجود می‌آورد، و هم چنین عزل و نصب نمایندگان کارگران را در هر مجمع عمومی - در صورت لزوم - فراهم می‌کند؛ نمونه‌ای مناسب از ایجاد چنان تشکل کارگری‌یی است که کارگران را در مبارزه علیه سرمایه داری با شایستگی سازمان دهد. تجارب عینی کارگران نساجی کردستان، این واقعیت غیر قابل انکار را در مقابل ما قرار داده است، که چنین مجامع عمومی‌ای ابزار مناسبی برای پیش برد مبارزه‌ی کارگران و حفظ زمینه‌های اتحاد و هم بستگی مبارزاتی آنان است.

درس‌ها و تجارب اعتصاب کارگران نساجی کردستان، به ویژه برگزاری مجمع عمومی منظم و زمینه سازی دخالت مستقیم تمامی کارگران اعتصابی در پیش برد مبارزه‌ی خود، برگ ارزنده‌ی در جنبش کارگری ایران است. باید آن را ارج گذاشت و از آن آموخت.

دسامبر ۲۰۰۵

کارگران منعقد نمایند. تا انعقاد قرارداد مذکور، این صورت جلسه مبنای قرارداد کار فی مابین طرفین تلقی خواهد شد؛
۵- طرح طبقه بندی مشاغل کارگران قراردادی از تاریخ اول مهر از سوی کارفرما قابل اجراء است و مابه التفاوت ناشی از اجرای طرح بر اساس قانون پرداخت خواهد شد؛

۶- پرداخت لیست بیمه نزد سازمان تامین اجتماعی (مربوط به ایام اعتصاب) از سوی کارفرما؛
۷- استارت دستگاه‌ها و شروع به کار از سوی کارگران و پرداخت ۵۰ درصد مزد ایام اعتصاب تا مورخ ۲۰/۹/۸۴ از سوی کارفرما؛

۸- آن دسته از کارگران رسمی که مشاغل آنان با توافق طرفین جا به جا شده است، کارفرما نسبت به ارتقای گروه شغلی آنان در احکام کارگزینی اقدام نماید. بدیهی است اقدام مذکور بر حسب طرح طبقه بندی مشاغل صورت خواهد گرفت؛

۹- هر گونه مطالبات و خواسته‌های کارگران از سوی مراجع حل اختلاف قابل پیگیری است و کارگران می‌بایست منبهد خواسته‌های خود را در مراجع قانونی و بر اساس متن مصحح قانون کار پیگیری و مطرح نمایند؛

۱۰- سایر مصوبات قبلی کان لم یکن تلقی گردیده و صورت جلسه مذکور قابلیت اجرا خواهد داشت.

بدین ترتیب، کارگران نساجی کردستان با اتحاد و هم بستگی مبارزاتی و با اتکا به تبادل نظر و مشورت دائمی با نمایندگان شان در مجامع عمومی منظم، کارفرما و مسئولین رژیم اسلامی را به عقب نشینی وادار ساختند و

کرمانشاه و تمامی راه‌های منتهی به کارخانه را مسدود می‌نمایند و به این صورت، از خروج کارگران جلوگیری به عمل می‌آورند. کارگران کارخانه‌ی شاهو، تلاش می‌کنند به کارگران اعتصابی بپیوندند، اما آن‌ها نیز با سد نیروهای اطلاعاتی و انتظامی روبرو می‌شوند. از سوی دیگر، نمایندگان دولت و کارفرما با عجله خود را به کارخانه رسانده و مذاکره با نمایندگان کارگران را آغاز می‌کنند. صورت جلسه‌ای تدوین و به امضای صادقی زاده، محمدی و ضامنی از اداره‌ی کار، مصطفی، از اداره‌ی اطلاعات، سپهر، معاون سیاسی استاندار، دولتی، نماینده‌ی نیروی انتظامی، و هر شش نماینده‌ی کارگران می‌رسد.

مصوبات جلسه‌ی ۲۸ آبان، عبارت است از:

۱- مقرر گردید کارفرما با هماهنگی و نظرات کارشناسی اداره‌ی کل صنایع، طرح افزایش تولید را تهیه کند و به مرحله‌ی اجرا در آورد. بدیهی است هر گونه افزایش احتمالی ناشی از اجرای طرح مذکور از زمان قطع مزایای فوق قابل پرداخت خواهد بود؛

۲- مقرر گردید کارفرما بدهی مربوط به تعاونی اعتبار را طی سه قسط تا پایان اسفند ماه سال جاری به تعاونی اعتبار بازپرداخت نماید؛

۳- مقرر گردید پرداخت فوق العاده‌ی اضافه کاری روز ۲۸ مرداد با در نظر گرفتن (چهار گروه سه شیفتی) بر اساس نظریه‌ی کارشناسی اداره‌ی کل کار و امور اجتماعی محل عملی گردد؛

۴- مقرر گردید فرم قرارداد کار بر اساس طرح طبقه بندی مشاغل با هماهنگی اداره‌ی کل کار تهیه شود و کارفرما مکلف است قرارداد مذکور را برای ۱۹۳ نفر از